

Sygn. akt: I C 556/15 upr

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 stycznia 2016 r.

Sąd Rejonowy w Jarocinie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Magdalena Tyrakowska
Protokolant:	st. sekr. sądowy Anna Wlazik

po rozpoznaniu w dniu 21 stycznia 2016 r. w Jarocinie na rozprawie

sprawy z powództwa (...) (...)z siedzibą w W.

przeciwko

B. M.

o zapłatę

- zasądza od pozwanej B. M. na rzecz powoda (...) (...)z siedzibą w W. kwotę 3 407,58 zł (trzy tysiące czterysta siedem złotych 58/100) wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 21 listopada 2015r. do dnia zapłaty
- w pozostałym zakresie powództwo oddala
- umarza postępowanie w zakresie kwoty 282,32 zł (dwieście osiemdziesiąt dwa złote 32/100))
- zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 633,15 zł (sześćset trzydzieści trzy złote 15/100) tytułem zwrotu kosztów postępowania

SSR Magdalena Tyrakowska

Sygn. akt I C 556/15 upr

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 23.03.2015r. powód (...) (...)z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie nakazem zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym od pozwanej B. M. kwoty 3865,29zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 24.03.2015r. do dnia zapłaty. W uzasadnieniu podniósł, że pozwana zawarła w dniu 30.07.2007r. z wierzycielem pierwotnym (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. umowę o przyznanie limitu kredytowego o numerze (...). Pozwana nie wywiązała się z zawartej umowy. Na podstawie umowy cesji wierzytelności z dnia 27.06.2014r. powód przejął od (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. prawo do wierzytelności wobec pozwanej z tytułu zawartej umowy. Wysokość zadłużenia pozwanej na dzień sporządzenia pozwu wynosi 3865,29zł, na którą składają się należność główna w kwocie 2184,06zł, odsetki umowne w kwocie 327,08zł, odsetki karne w kwocie 1081,79zł, koszty w kwocie 225,39zł, odsetki

ustawowe od kapitału w kwocie 46,97zł. Pozwana do dnia wniesienia pozwu nie uregulowała swojego zadłużenia wynikającego z dokumentów finansowych (k.2-10).

Sąd Rejonowy w Lublinie wobec braku podstaw do wydania nakazu zapłaty, przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Jarocinie (k.12).

Pozwana na rozprawie w dniu 3 listopada 2015r. potwierdziła fakt zawarcia umowy pożyczki, oświadczyła iż spłaciła część pożyczki w kwocie około 700,00zł (k.81).

Powód ograniczył żądanie pozwu w ten sposób, że wniósł o zapłatę kwoty 3528,97zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 21.11.2015r. do dnia zapłaty (k.91-93).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód (...) (...)z siedzibą w W. na podstawie umowy cesji z dnia 27.06.2014r. przejął od (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. prawa do wierzytelności wobec pozwanej B. M. z tytułu umowy pożyczki.

(dowód: duplikat umowy cesji z dnia 27.06.2014r. k.35-53)

Pozwana zawarła z wierzycielem pierwotnym w dniu 30.07.2007r. umowę o przyznanie limitu kredytowego i wydanie karty kredytowej Maxima (...) nr (...).

(dowód: umowa k.32-34)

Poprzedni wierzyciel, z uwagi na uchylanie się od spłaty kredytu przez pozwaną, wystawił przeciwko pozwanej Bankowy Tytuł Egzekucyjny i wystąpił z wnioskiem do sądu o nadanie mu klauzuli wykonalności. Sąd nadał klauzulę wykonalności postanowieniem z dnia 04.10.2011r.

(dowód: kopia postanowienia SR w Jarocinie z dnia 04.10.2011r. k.74-75, kopia (...)

k.73)

Pozwana po wytoczeniu powództwa dokonała wpłat rat kredytu w łącznej wysokości 560,00zł. Powód zarachował przedmiotowe kwoty na kwotę naliczonych odsetek oraz pozostałą część zaliczył na poczet spłaty głównej.

(dowód: kopie dowodu wpłat k.83-86, informacja powoda o sposobie zarachowania

wpłat k.91-93)

Sąd zważył, co następuje:

Powód (...) (...)z siedzibą w W. na podstawie umowy cesji wierzytelności z dnia 27.06.2014r. przejął od (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. prawo do wierzytelności wobec pozwanej z tytułu umowy pożyczki, jako bezsporną i wymagalną. Zgodnie z art. 509 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią.

Ustalenia faktyczne wskazują, iż pozwaną i wierzyciela pierwotnego łączyła umowa pożyczki. Stosownie do treści art. 720 § 1 k.c., przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący pożyczkę zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

Faktem przyznanym jest, iż pozwana nie przestrzegała obowiązku spłaty zadłużenia zgodnie z postanowieniami umownymi, przy czym zaległość przekroczyła dwa okresy płatności. Z tego względu każde opóźnienie w spłacie rat powodowało powiększenie się kwoty zadłużenia o odsetki karne. W tej sytuacji powód skorzystał z uprawnienia przewidzianego w art. 14 ustawy o kredycie konsumenckim (ustawa z dnia 20.07.2001r., Dz.U. Nr 100, poz. 1081 z 2001r ze zm. – w brzmieniu obowiązującym w dacie zawarcia umowy - zgodnie bowiem z art. 66. 1. Ustawy o kredycie

konsumenckim z dnia 12 maja 2011r. do umów zawartych przed dniem wejścia w życie ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe- Dz.U. z 17.06.2011r., Nr 126, poz.715) i pisemnie wezwał pozwaną do zapłaty, tym samym wypłacone kwoty stały się wymagalne. Pozwana nie zareagowała na pisemne wezwanie do zapłaty. Na skutek wygaśnięcia umowy na pozwanej ciążył od dnia następnego obowiązek zwrotu pożyczki wraz z należnymi odsetkami.

Zgodnie z art. 7a ustawy z dnia z dnia 20 lipca 2001r. o kredycie konsumenckim (Dz.U. nr 100, poz. 1081 ze zm.– w brzmieniu obowiązującym w dacie zawarcia umowy - zgodnie bowiem z art. 66. 1. Ustawy o kredycie konsumenckim z dnia 12 maja 2011r. do umów zawartych przed dniem wejścia w życie ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe- Dz.U. z 17.06.2011r., Nr 126, poz.715) łączna kwota wszystkich opłat oraz innych kosztów związanych z zawarciem umowy o kredyt konsumencki, z wyłączeniem udokumentowanych lub wynikających z innych przepisów prawa kosztów, związanych z ustanowieniem, zmianą lub wygaśnięciem zabezpieczeń i ubezpieczeń (w tym kosztów ubezpieczenia spłaty kredytu, o którym mowa w art. 7 ust.1 pkt 4), nie może przekroczyć 5% kwoty udzielonego kredytu. Przepis ten pozostaje w związku z wprowadzeniem do kodeksu cywilnego regulacji art. 359§ 2¹⁻³k.c., określających maksymalną wysokość odsetek wynikających z czynności prawnej. Zamysłem ustawodawcy było uniemożliwienie kredytodawcy powiększania kosztów kredytu innych aniżeli odsetki w celu rekompensowania sobie ograniczenia, wynikającego z kodeksu cywilnego, zawartego w regulacji o odsetkach maksymalnych. Wyrażenia „całkowity koszt kredytu”, zdefiniowane w art. 7 ustawy o kredycie konsumenckim oraz „łączna kwota wszystkich opłat, prowizji oraz innych kosztów”, określone w art. 7a ustawy antylichwiarskiej, nie są tożsame. Całkowity koszt kredytu obejmuje wszystkie koszty, które konsument jest zobowiązany zapłacić za kredyt (art. 7 ust. 1 ustawy), natomiast łączna kwota wszystkich opłat, prowizji oraz innych kosztów obejmuje koszty związane z zawarciem umowy o kredyt konsumencki (art.7a ustawy) - por. R. K., A. C., Regulacje „antylichwiarskie” dla konsumentów i przedsiębiorców - przepisy polskie i wspólnotowe, teza nr 3, (...) 2006, nr 4, str. 34. Elementem kosztów, który ustawodawca wprost wymienił w art. 7a ustawy o kredycie konsumenckim wprost, są opłaty. Pod pojęciem opłaty należy rozumieć koszty pobierane od czynności faktycznych, mających charakter niejako „obsługowy” w stosunku do podstawowej działalności kredytowej. Co do zasady mają one na celu pokrycie kosztów ponoszonych przez kredytodawcę przy wykonywaniu określonej czynności, w praktyce jednak mogą stanowić również źródło dochodu.

Pozwanej udzielono limitu kredytowego do kwoty 1000,00zł. Z tytułu opłat, prowizji i opłat za prowadzenie rachunku naliczono kwotę 225,39zł. Przedmiotowa kwota opłat znacznie przekracza określoną w art. 7a ustawy o kredycie konsumenckim wartość 5% udzielonego kredytu. Powód może domagać się 50,00zł tytułem kosztów związanych z zawarciem umowy o kredyt konsumencki (5% od 1000,00zł = 50,00zł). Kwota wyższa niż 50,00zł jest sprzeczna z wysokością ustawową. Niedochowanie zaś obowiązku z art. 7a cyt. wyżej ustawy, czyli obciążenie konsumenta większymi kosztami niż wynikające ze wskazanej regulacji jest działaniem sprzecznym z ustawą i w tym zakresie nieważnym (art. 58§ 3 k.c.).

Wobec powyższego sąd zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 3407,58zł, na którą składają się: żądana kwota pomniejszona o należność z tytułu opłat i prowizji ponad kwotę 50,00zł (3582,97zł – 175,39zł = 3407,58zł), a w pozostałym zakresie żądanie oddalił.

O umorzeniu postępowania w zakresie kwoty 282,32zł orzeczono na podstawie art. 355§ 1 k.p.c. w związku z art. 203 k.p.c.

Z uwagi na częściowe uwzględnienie żądania powoda, Sąd stosunkowo rozdzielił koszty na podstawie art.100 zd.1 k.p.c. Na należne powodowi koszty złożyła się opłata od pozwu w wysokości 100,00zł, 17zł opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, wynagrodzenie pełnomocnika powoda w kwocie 600,00zł, ustalone przy zastosowaniu stawek określonych §6.3. Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. z 2002r., poz. 461 ze zm.) oraz kwota 1,27zł opłaty manipulacyjnej dla dostawcy usług płatności. Powód wygrał sprawę w 88,15%. Należy mu się zatem kwota 633,15zł tytułem zwrotu kosztów postępowania (88,15% x 718,27zł = 633,15zł).

/-/ M.Tyrakowska